

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ δρ. 8,—

Ἐτησίᾳ φρ. 10,—

Ἐξάμηνος 4,50

Ἐξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 19

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ YALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' (Συνέχεια)

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε. Μπορούμε τώρα νὰ ζοῦμε ὅλοι στὴ Ροχέττη μὲ τὸ εἰσόδημα τοῦ κτήματος, μὲ τὴ μικρὴ μας γεωργία καὶ κτηνοτροφία· ὁ πατέρας μου λοιπὸν εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ, κοντὰ μας, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχῃμε τίποτε ἐκεῖ κάτω...

— Τὸ ὅποιον εἶνε καὶ πιθανόν...

— Πολὺ φοβοῦμαι...

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ μητέρα σου εἶνε ἄρρωστη, ποῖος διευθύνει τὸ κτήμα;

— Ὡς τώρα, ἡ ἀδελφὴ μου κ' ἐγώ· ἀφοῦτο ἐφυγα, ἡ ἀδελφὴ μου μονάχη της.

— Καὶ τί ἡλικίαν ἔχει;

— Εἶνε δυὸ ἔτη μικρότερα μου... δεκαπεντέμισυ ἐτῶν.

— Καὶ ποῖος σὰς ἔμαθε νὰ καλλιεργεῖτε τὴ γῆ καὶ ν' ἀνατρέφετε ζῶα;

— Κανείς. Διαβάσαμε τὰ βιβλία ποὺ μᾶς ἐδιόλεξε ὁ πατέρας κ' ἐπαίρναμε τὰς συμβουλὰς τῶν χωρικῶν.

— Ὁ πατέρας σας, φεύγων, ἤξευρεν

ὅτι σεῖς οἱ δυὸ θὰ διευθύνετε τὸ κτήμα;

— Μάλιστα, πλοίαρχέ μου. Ἡ μητέρα ἦτο ἄρρωστη πρὸ πολλοῦ. Ἐκοιμήτο διαρκῶς διὰ νάποκοιμίζῃ τὴ λύπη της. Ἡ καυμένη μου ἡ μητέρα!...

— Τότε λοιπὸν ὁ πατέρας σας ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς τοὺς δυὸ.

— Ὡ, βέβαια, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Πέτρος. Πρὶν φύγῃ, μᾶς ἐκαμεπληρεξούσιον εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον νὰ διαπραγματευώμεθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ὁλας τὰς ὑποθέσεις, ἀκρότη καὶ νὰ τραβοῦμε χρήματα, εἰὰν ἐλαμβάναμεν ἀνάγκην, ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον.

— Τότε θὰ ἠμπορούσας νὰ ταξιδεύσης καὶ ὑπὸ ἄλλους ὄρους...

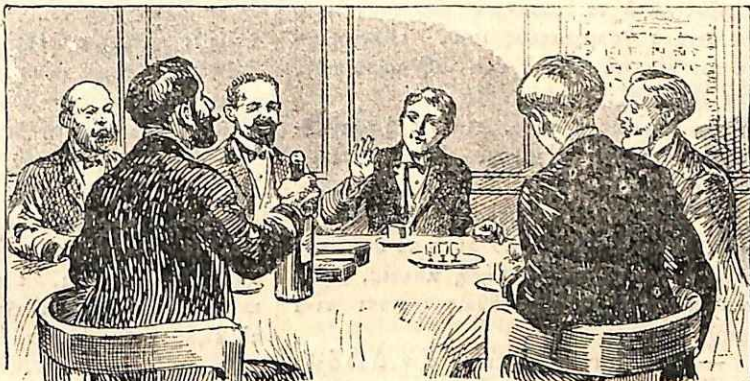
— Ναι, βέβαια, καὶ χωρὶς νὰ πάρω λεπτόν, διότι εἶχαμε πωλήσῃ εἰς μίαν ἡμέραν δένδρα ἀξίας πέντε χιλιάδων φράγκων, καὶ καθ' ἐβδομάδα ἐπωλούσαμεν τὰ προϊόντα μας. Ἀλλὰ δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ πάρω μᾶζι μου χρήματα, ἀφοῦ ἀφίνα μόνος δύο γυναῖκας, χωρὶς νὰ γνωρίζω πότε καὶ πῶς θὰ εὕρισκα τὸν πατέρα μου. Ἐπρότιμῃσα νὰ ταξιδεύσω ἐργαζόμενος.

— Τὰ αἰσθήματά σου μοῦ ἀρέσουν πολὺ, εἶπεν ὁ κ. Δελάρζ. Καλὸν εἶνε νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ καθήκον του· ἀλλ' ἀκόμη καλλίτερον εἶνε νὰ κάμνῃ κανεὶς περισσότερον ἀπὸ τὸ καθήκον του.

Ὁ Πέτρος ὤρμησε πρὸς τὸν λαμπρὸν ἄνθρωπον τείνων

τὴν χεῖρα. Ὁ πλοίαρχος τοῦ τὴν ἔσφιξε λέγων :

— Εἰς τὸ Βουένος Ἀῦρες θὰ σὲ παρυσιάσω καὶ θὰ σὲ συστήσω εἰς τὸν πρόξενον τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος μου. Αὐτὸς θὰ σὲ βοηθήσῃ εἰς τὰ διαθήματα σου καὶ πολὺ γρήγορα θὰ ἐνα-

«Ὁχι, εὐχαριστῶ, εἶπε...» (Σελ. 162, στ. 6')

γκαλισθῆς τὸν ἀγαπητὸν σου πατέρα.

Ὁ Πέτρος γίνεται γραμματεὺς τοῦ πλοίαρχου

— Ὡ, εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, πλοίαρχέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν καλωσύνην σας. Σὰς παρακαλῶ τώρα νὰ μοῦ εἰπῆτε τί ἐργασίαν θὰ κάμνω πλῆσιόν σας.

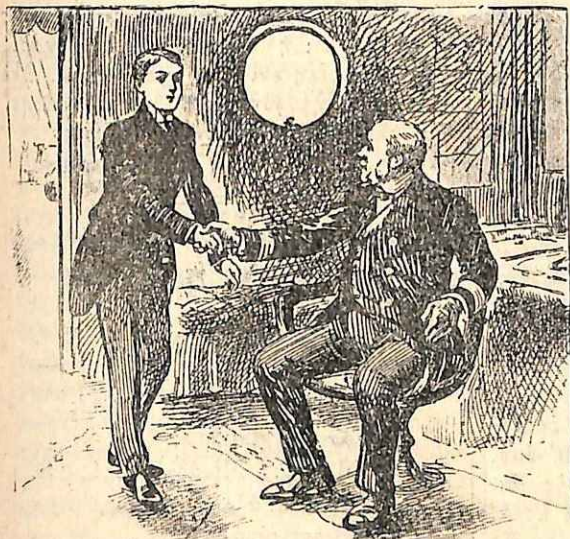
— Ὅμιλεις καὶ γράφεις τρεῖς γλώσσας, μοῦ εἶπαν.

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε.

— Θὰ μοῦ μεταφράσῃς αὐτὸ τὸ ἰσπανικὸν ἔγγραφο γαλλικά, γερμανικά καὶ ἀγγλικά. Εἶσαι μουσικός; παίζεις πιάνο;

— Ναι, ἀλλὰ μετρίως. Ἐν ἔτος τώρα εἶχα νὰ κάμω περισσότερον μὲ τὰ ξυλουργικά καὶ τὰ κηπουρικά ἐργαλεῖα παρὰ μὲ τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου. Ἐν τούτοις ἐπαίξαμε κατ'ἐμὴν μὲ τὴν Καμίλλην δύο ὥρας τὴν ἡμέραν.

— Θὰ παίξῃς λιγὰν πιάνο σὸ σαλόνι, διὰ νὰ ζωηρεύουν αἱ ἐσπερίδες. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πλήττουν οἱ ἐπιβάται

«Ὁ Πέτρος ὤρμησε τείνων τὴν χεῖρα...» (Σελ. 161, στ. 6')

μου. Καί θα με αντιπροσωπεύεις εἰς τὰ φορῶντα τὰς διασκέδασεις.

— Μεγάλη μου τιμή, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, χαιρετῶν εὐσεβάστως με τὴν ἀρετὴν ἡ ἐκείνην χάριν, ἡ ὁποία ἦτο τὸ ἰδιαίτερόν του θέλγητρον.

Ἦρχισε τὴν ἐργασίαν του καὶ ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν του. Τῷ εἶχε δώσῃ νὰ κάμῃ, τὰς μεταφράσεις ἐκείνας δια νὰ μὴ λησμονῇ τὰς ξένας γλώσσας, αἱ ὁποῖαι ἤμπορουν νὰ τῷ χρησιμεύουν. Ἡ αὐτὴ πατρικὴ σκέψις τὸν ὠδήγει, ὅταν τὸν ἐπεφόρτιζε νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ἐπιβάτας του με μουσικὴν. «Ἐτσι, ἐσυλλογίζετο, θὰ μελετᾷ πάντοτε ὀλίγον καὶ δὲν θὰ ξεχάσῃ, ὅ,τι ξεύρει».

Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐπλησίαζεν. Ἐκάλεσε τὸν ὑποπλοίαρχον, ἕνα ὥραιον νέον, με χαλκόρου ἀρρενωπὸν πρόσωπον, ἐμπνέον ἐκ πρώτης ὕψεως τὴν συμπάθειαν.

— Κύριε Ροαγιέ, τῷ εἶπε, σὰς συνιστῶ τὸν κόμητα Πέτρον Ριονσαί, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, θὰ εἶνε ὁ γραμματεὺς μου. Ὁδηγήσατέ τον εἰς τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν. Θὰ εἶνε μαζί σας.

— Καλῶς ἤλθατε, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος πρὸς τὸν Πέτρον. Σκοπεύετε νὰ γίνετε ναυτικός;

— Μα τὴν ἀλήθειαν, ἀπήντησεν ὁ νέος, δὲν μ'ἐλκύει πολὺ αὐτὸ τὸ στάδιον· καὶ διὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ κανεὶς, πρέπει νὰ τὸ ἀγαπᾷ ἐμπαθῶς, διότι εἶνε τραχύ.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ κ. Δελάρζ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμν ἐντύπωσιν αὐτὴ ἡ ἀπάντησις.

— Ἄλλως τε καὶ νὰ εἶχα τὴν πλεον ἀκατανίκητον κλίσιν, θὰ τὴν κατέπνιγα, διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῶ ποτὲ πλεον τοὺς γονεῖς μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου. Ἡ παροῦσα δοκιμασία εἶνε πολὺ σκληρά. Ἡ μητέρα μου θὰ χρειασθῇ μεγάλην ἡθικὴν ἀνακούφισιν, διὰ νὰ συνέλθῃ. Θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃ κοντὰ τῆς, καὶ ὅσῳ τὸ δυνατόν εὐτυχιστέρους, ὅλους ὅσους ἀγαπᾷ.

— Ὅπωςδὴποτε χρειάζεται εὐφυΐα δι' ὅλους τοὺς δρόμους ποῦ ἀνοίγονται ἐμπρὸς μας, προσέθεσεν ὁ κ. Ροαγιέ.

Κ' ἐπῆρε μαζί του τὸν Πέτρον, διότι οἱ κώδωνες ἀνῆγγελλον τὸ γεῦμα. Μετ' ὀλίγον ἐκάθηντο εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, τὴν προωρισμένην διὰ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ πλοίου.

Εἰς τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν.

Με ὅλην τὴν ἐξωτερικὴν των τραχύτητα, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν ἀγαθαὶ καὶ εὐγενεῖς φύσεις. Ὑπεδέχθησαν φιλικώτατα τὸν προστατευόμενον τοῦ πλοίαρχου, ὁ ὁποῖος ὑπεγχερώθη νὰ ξαναδιηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του, διὰ νὰ τοῖς

ἐξηγήσῃ τὴν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν παρουσίαν του.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἠθέλησαν νὰ τὸν κάμουν νὰ πῇ κονιάκ καὶ νὰ καπνίσῃ ἕνα ποῦρον. Ἄλλ' ἂν ἔως τότε δὲν εἶχαν ἰδῇ παρὰ τὸν καλοανατετραμμένον ἔφηβον, τὸν γλυκὺν καὶ ἡμερον ὡς κορίτσι, τώρα ἔβλεπαν τὸ δυνατόν ἀγόρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἐγαίνεν ὁ τέλειος εὐπατρίδης.

— Ὁχι, εὐχαριστῶ, εἶπεν· δὲν ἐκάπνισα ποτὲ μου καὶ δὲν θέλω νὰρχίσω. Ὁ πατέρας μου δὲν καπνίζει καὶ με παρεκάλεσε νὰ τὸν μιμηθῶ, τὸσν διὰ τὴν ὑγίαν μου, προσέθεσεν, ὅσον καὶ διὰ νὰ μὴν εἶμαι δυσάρεστος εἰς τὴν μητέρα μου. Δὲν θὰ θελήσῃτε βέβαια νὰ με παρσύρετε νὰ τὸν παρακούσω καὶ νὰ ποικτήσω μίαν συνήθειαν, τὴν ὁποίαν με κόπον θάπέθαιλα κατόπιν.

— Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ εἰπεν ὁ ὑποπλοίαρχος γελῶν· ἐγὼ ἐπὶ δύο ἔτη, ἀπὸ τὰ ἑνδεκα ἕως τὰ δεκατρία, ἐκάπνισα κρυφά.

— Δὲν μάρεσει νὰ κάμνω τίποτε κρυφά, εἶπεν ὁ Πέτρος ὑπερηφάνως. Δὲν θὰ ἤμπορουν νὰ κυττάξω κατὰ πρόσωπον τὸν πατέρα μου ἂν τὸν ἀπατοῦσα ποτὲ εἰς τὸ παραμικρόν.

— Εἰσθε εἰς τὸσον βαθμὸν εὐσυνείδητος;

— Ὡ, ναί, καὶ ὁ πατέρας μου τὸ ξεύρει. Δι' αὐτὸ μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον. Ξεύρει, ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου κι' ἐγὼ εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ ποῦμε καὶ τὸ ἐλάχιστον ψεῦμα. Ὅταν εἴμεθα μικροί, μοῦ ἔλεγε: «Μὴν ψεύδεσθε ποτέ. Λέγετε μᾶς ὅ,τι σὰς συμβαίνει, ὅ,τι κάμνετε. Ὅσακις κάμνετε κανένα κακόν, νὰ ἔρχεσθε, νὰ μοῦ τὸ ἐξομολογήσῃτε εὐλικρινδῶς.» Καὶ τὸ ἐκάμναμεν.

— Δὲν σὰς ἐμάλυνε;

— Ὡ, ὅχι! Μᾶς ἐδίδε μόνον νὰ ἐννοήσωμεν διατί ἦτο κακὸν καὶ μᾶς ἐπείθε δια τῆς λογικῆς, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ξανακάμωμεν. Αὐτὸ μᾶς ἐφθανε.

— Ἐτσι ἐννοῶ τὴν ἀνατροφὴν, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ροαγιέ, ἔτσι μορφώνεται χαρακτήρ. Αἱ τιμωρίαι, τὸ ξύλον, κάμνουν ψεύστας καὶ ταπεινοὺς, ἡ προκαλοῦν τὴν ἐπανάστασιν. Ἄν ἀποκτήσω ποτὲ παιδιὰ, θὰ προσπαθῶ νὰ τα κάμω νὰ σὰς ὁμοιάσουν, κύριε Ριονσαί.

— Σὰς εὐχαριστῶ, με κολακεύετε πολὺ, εἶπεν ὁ Πέτρος κοκκινίζων.

— Ὡστε λοιπόν, οὔτε ἕνα ποτηράκι κονιάκ; ἠρώτησεν ὁ δεύτερος ὑποπλοίαρχος Κορνίς.

— Ὁχι, σὰς παρακαλῶ, μὴν ἐπιμένετε· δὲν ἔχει κανὲν θέλγητρον δι' ἐμέ. Εἰξεύρω, ὅτι θὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἰδικούς μου μὴ πίνων πνευματώδη ποτά, διὰ πολὺν ἀκόμη καιρὸν καὶ ἴσως διὰ παντός. Θὰ τὸ κάμω.

— Ὡρισμένως εἰσὶ πολλοὶ φρόνιμος,

ἀνέκραξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κορνίς· θὰ ποῦμε τὸ μερτικό σας στὴν ὑγεία σας.

— Θὰ μ' εὐχαριστήσετε πολὺ, εἶπεν ὁ Πέτρος χαιρετῶν ὅτι ἀπηλλάσσεται ἀπὸ τὰς ὀχληρὰς αὐτὰς προτάσεις, αἱ ὁποῖαι προήρχοντο μὲν ἐξ ἀγαθοῦ αἰσθηματος, ἀλλὰ τὸν ἠνάγκαζαν ν' ὀρνήται ἐπιμύονως, τὸ ὁποῖον ἤμπορουν ἐπιτέλους νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἀγένεια.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσῆλθεν ἕνας ὑπῆρτης καὶ εἶπεν ὅτι ὁ πλοίαρχος ἀνέμνε τοὺς κυρίους ἀξιωματικούς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς πρώρας.

Ἐσηκώθησαν ὅλοι ἀμέσως, εὐπειθεῖς εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἀνωτέρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Ἐσπερὶς ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ὥραιος. Κανεὶς δὲν ὑπέφερε, διότι ἡ θάλασσα ἦτο γαλήνια. Τὸ θέρος παρετείνεται καὶ ἡ παράτασις αὐτὴ ἡνῶει τοὺς ἐπιβάτας τῆς «Ὡδέρνης» καὶ τοὺς ἀπῆλλασεν ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας, τὰς κάποτε ἀγρίας, τοῦ Γασκωνικοῦ Κόλπου.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα καταφώτιστος, ἦτο γεμάτη κόσμον. Ἄλλοι ἐπαίζαν, ἄλλοι ἐδιάβαζαν, ἄλλοι περιεστοίχιζαν τὸ πιάνο. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτον ὁ πλοίαρχος καὶ ἡ κυρία Ζολιέ με τὴν κόρην τῆς.

Ὅταν εἶδαν τὸν Πέτρον, ἐμειδίασαν πρὸς χαιρετισμὸν καὶ τῷ ἔτειναν τὰς χεῖρας, τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ἠσπάσθη κατὰ τὴν συνήθειάν του. Τοῦτο ἐξέπλεξε κάπως τοὺς παρευρισκομένους, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαρέσῃ. Ἄν κ' ἐγκατέλειπε τοὺς κομφόους καὶ ἱπποτικούς τρόπους τῶν πατέρων τῆς, ἡ σημερινὴ κοινωνία ἐν τοῦτοις τοῖς ἐκτιμᾷ. Οἱ σπάνιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τοὺς διατηροῦν, διακρίνονται πάντοτε τιμητικῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολυαριθμῶν ὁπαδῶν τοῦ συγχρόνου *σανφασονισμού*. Ἡ εὐλικρινὴς ἄλλως τε ἀπλότης τοῦ νεαροῦ κόμητος ἐμαρτύρει ὅτι ἡ εὐγενικὴ ἐκείνη χάρις τῷ ἦτο φυσικὴ καὶ ὅχι προσποιητή. Μὲ μίαν λέξιν, ἦτο εὐπατρίδης, ἀριστοκράτης, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΛΩΡΙ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΡΑ

Λέει φλωρί περήφανο

Σὲ φτωχὴν πεντάρη:

— Ποιὰ τοῦ κόσμου σ' ἐπλάσε

Τάχα κουταμάρα;

— Κι' ὅμως! Μὲ ἀδελφοῦλές μου.

Τόσες κι' ἄλλες τόσες

Κάποτε σὲ ἀλλάξαν...

Δὲν οἱ κακὲς γλώσσες!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΟΙ διαβάζουν τὸν «Πέτρον Ριονσαί», θυμάζου, φαίνεται, πολὺ τὸν μικρὸν ἥρωα καὶ συλλογίζονται: ὑπάρχουν λοιπόν τὸσον ἔκτακτα παιδιὰ;..

Ἀλήθεια εἶνε σπάνια, ἀλλὰ ὑπάρχουν. Εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ παντήσῃ καὶ εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν πραγματικότητά. Ἐγὼ ἔβλεπα γνωρίζω μερικά, ποῦ μοῦ ἐνθυμίζου ποῦ τὸν Πέτρον Ριονσαί. Κ' ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε τὸ παιδί, περὶ τοῦ ὁποῖου μοῦ διδεται σήμερον ἀφορμὴ νὰ σὰς ὁμιλήσω. Τὸ παιδί αὐτὸ παρουσιάζει καὶ κάτι ἄλλο ἐξαιρετικόν: διαψεύδει τὴν παροιμίαν ποῦ λέγει ὅτι «ἀπὸ ῥόδο βγαίνει ἀγκάθι». Εἶνε παρατηρητέον τῶν ὅτι, τὰ παιδιὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν σπανίως εἶνε ἀντάξια τῶν γονέων των. Συχνὰ μάλιστα γίνονται ἡλίθιοι καὶ ἀσημαντοὶ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ τὸ παιδί, περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ σὰς ὁμιλήσω, ἐνῶ ἔχει τὸσον ἔξοχον πατέρα, πολλοὶ προβλέπουν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὸν ἐπισκιάσῃ. Εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ κ. Κωστή Παλαμᾶ, τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ, τοῦ μεγαλύτερου τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Καὶ αὐτὸς ποιητὴς με ὥραιον τάλαντον, πρωτότατον, καὶ αὐτὸς λόγιος, με γνῶσιν καὶ με γνώσεις, μελετητὴς, κριτικώτατος. Καὶ καλὸ παιδί, ἥσυχον, φρόνιμον, σεμνόν, τοῦ σπιτιοῦ, ἀφωσιωμένον εἰς τοὺς γονεῖς του, εὐπειθές, με ἀνατροφὴν, με χαρὰν καὶ ἡσυχίαν. Ποτὲ δὲν τοὺς ἔδωκεν ἀφορμὴν λύπης καὶ σοβαροῦ παραπόνου, ποτὲ δὲν ἠκούσθη διὰ τίποτε κακόν. Δεκαπέντε ἔτων ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιον κ' ἐστάλη εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ σπουδάσῃ ἐμπειρικά. Ἐξῆσε μόνος του, χωρὶς ἐπίβλεψιν, χωρὶς κηδεμονίαν, εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν παρεξέτραπῃ ὅμως, δὲν παρεσύρθη, δὲν ἐχάθη, ὅπως θὰ ἐχάνατο ἴσως ἕνας ἄλλος ξενιτευόμενος ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν, μόνος μέσα εἰς τοὺς πειρασμούς τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων. Κ' ἐγύρισε ἀπὸ ἑμαθεν ὅσα τοῦ ἐχρειάζοντο. Τώρα κάμνει τὴν θητείαν του εἰς τὸν στρατόν. Κατόπιν θὰ ξενιτευθῇ πάλιν διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ στάδιόν του. Θὰ γίνῃ ἐμπόρος. Καὶ θὰ εἶνε συγχρόνως λόγιος καὶ ποιητής. Τὸ ἕνα, βλέπετε, δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο, δι' ἐκεί-

νους ποῦ ἔχουν θέλησιν, σταθερότητα καὶ ἰδιοφυΐαν, ὥστε νὰ συνδυάζουν τὰ πρακτικὰ με τὰ ὑψηλότερα. Καὶ ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ Λεάνδρου Παλαμᾶ, ἐμπορεύετο εἰς τὸ Ἀμστερδὰμ...

Χθές, μαζί κατὰ σύμπτωσιν, ἔλαβα ἕνα βιβλίον καὶ ἕνα γράμμα. Τὸ γράμμα, ἀπὸ φίλου μας συνδρομητῆν, μ' ἐρωτοῦσεν: «Ὑπάρχουν παιδιὰ σὰν τὸν Πέτρον Ριονσαί;» Τὸ βιβλίον ἐπεγράφετο: «Λεάνδρου Παλαμᾶ — Ἡ Φοινικία — ἀναλυτικὸ σημεῖωμα». Καὶ εἶπα: Νὰ λοιπόν ποῦ ὑπάρχουν! Ὁ νεαρὸς Παλαμᾶς δὲν εἶνε ἐν ἀπ' αὐτά; Καὶ ὅσον ἐσυλλογίζομαι τὴν ζωὴν του, τὴν ὑποστασίν του, τὸ ἔργον του, τὸσον ἐπειθόμην δι' αὐτὸ κ' ἐμακάριζα τοὺς γονεῖς του. Τί εὐτυχημένοι, ἀλήθεια! Φαντασθῆτε: αὐτὸ τὸ βιβλίον τοῦ νεαροῦ Παλαμᾶ ἀναλύει τὴν Φοινικίαν, δηλαδὴ ἕνα ποίημα τοῦ πατέρα του! Τὸν περασμένον χειμῶνα, ἕνα βράδυ, ἐδιαβάσθη ἡ ὥρα αὐτὴ μελέτη ἐνώπιον τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφίαν». Καὶ ὁ πατέρας, ὁ μεγάλος Παλαμᾶς, εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰκούσῃ τὸν υἱὸν του τὸν ἴδιον, νὰ ὁμιλῇ δημοσίᾳ δι' ἕνα του ἔργον. Καὶ πῶς; με γνῶσιν, με κρίσιν, με φιλολογικὴν σεμνότητα, με λεπτότητα, ὅπως θὰ τὸ ἔκαμνεν ἕνας καλὸς κριτικός... ἡλικιωμένος. Δὲν εἶνε σπάνιον αὐτό; Δὲν εἶνε συγγινητικόν; Δὲν εἶνε τῶν ὁμοίων μίαν μεγάλη πατρικὴ εὐτυχία;

Εἰς τὸ τέλος ὁ νεαρὸς κριτικὸς εἶπε: «Ἰσως θὰ ἔπρεπε νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ με συγχωρήσετε, ἂν παραβαίνοντας τὰ καθιερωμένα, πῆρα γιὰ θέμα ἔργον ποῦ φέρει τὸνομα τοῦ πατέρα μου. Δὲν τὸ ἐπραξα ὅμως γιατί ἕνας στοχασμός, λεπτότερος, μοῦ ἦλθε ἐστὶ νοῦ: Ὁ ποιητὴς ἐνώνει μέσα του τὸν αὐτοῦ δημιουργὸν καὶ τὸν ὀλιχὸν ἄνθρωπον. Ὅσο καὶ ἂν τὰ δύο αὐτὰ πλάσματα ἀλλήλοδένονται καὶ ἀλληλεπηρεάζονται, εἶνε πλάσματα χωριστά, τοῦλάχιστον γιὰ τὸν τρόπο ποῦ ἐμεῖς συγκαίνομε μ' αὐτά. Ὁ ποιητὴς, κι' ὅς στέκεται κοντὰ μας, κι' ὅς μᾶς εἶνε γνωστός, ἀπὸ μίαν ἄλλην ὅψιν μᾶς φαίνεται σὰν ξένος, σὰν ὁρατὸς καὶ σὰν ἀτεκνός. Κι' ἔτσι τὴν «Φοινικίαν», ποῦ σήμερον σὰς μίλησα γι' αὐτή, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὴν ἔγραψεν ἕνας ποιητὴς (καθὼς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Παλαμᾶς ἐπὶ τὸν πρόλογόν του,) ποῦ πέρασε καὶ πέθανε τώρα.»

Καθὼς βλέπετε, καὶ ὁ νέος Παλαμᾶς μεταχειρίζεται ὅπως ὁ πατέρας του τὴν δημοτικὴν. Τόσον εἰς τὰ ποιήματα καθὼς καὶ εἰς τὰ πεζὰ του. Εἶνε μάλιστα ἀπὸ τοὺς φανατικώτερος μεταξὺ τῶν νέων δημοτικιστῶν καὶ κάποτε μάλιστα ποῦ ἕνας ἐπιφανὴς «γλωσσολόγος», ὁμιλῶν περὶ τοῦ γλωσσικοῦ, εἰς παραχώδεις ἡμέρας, ἀπέδιδεν εἰς τοὺς «μαλλιαροὺς»

μεταφράσεις τὰς ὁποίας δὲν ἔκαμν ποτέ, (Κεχρὶμπάρα ἀντὶ Ἡλέκτρα, ἡ Κρυφὸ Ταιμποῦσι ἀντὶ «Μυστικὸς Δεῖπνος»), οἱ μικροὶ Παλαμᾶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν διακόψῃ ἀναφωνῶν:

— Αὐτὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια!..

Οἱ ἄκραται, ἐξηγμένοι, ὠρμησαν κατὰ τοῦ μικροῦ αὐθάδους νὰ τὸν κακοποιήσουν. Ἀλλ' ἄμα ἔμαθαν ποῖος ἦτο, τὸν ἐσεδάσθησαν καὶ ὁπισθοχώρησαν. Πῶς τὸ παιδί τοῦ Παλαμᾶ ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ ἄλλας ἰδέας ἀπὸ τὸν πατέρα του. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκόμη ἔβλεπαν τὸν καλὸν κι' εὐπειθὴ υἱόν, τὸν ὁπαδὸν καὶ τὸν ὑπερασπιστὴν, τοῦ ὁποῖου ἐξετίμων τὸ θάρρος καὶ τὴν γενναίότητα. Καὶ εἰς τὰς τρικυμιώδεις βλίπετες στιγμὰς, κατὰ τὰς ὁποίας πιστεύεται ἡ συκοφαντία καὶ ἐξεγείρονται τὰ γριώτερα ἐνστικτα τοῦ πλήθους, μία ἀρετὴ, μία υἱική στοργὴ καὶ πειθαρχία, λάμπουσα ἔσθλα, γίνεται σεβαστὴ κ' ἐπιβάλλεται...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

[Ὁ κερκυραῖος ποιητὴς Γεράσιμος Μαρκοράς ἀπέθανε τὸν περασμένον Αὐγούστου. Ὁ κ. Φαίδων σὰς ἔγραψε τότε περὶ αὐτοῦ. Σήμερον δημοσιεύομεν ἐν ἀπὸ τα ὥραιότερα, τὰ τρυφερώτερα, τὰ εὐγενικώτερα ποιήματά του, τὸ ὁποῖον οἱ ἀναγνώσται τῆς «Διαπλάσεως» δὲν πρέπει νὰ γνῶσιν. Εἶνε ὁ ὕμνος τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης. Διὰ νὰ τὸ ἐννοήσετε καὶ νὰ τὸ αἰσθανθῆτε καλλίτερα, πρέπει νὰ γνωρίζετε τὴν συγγινητικὴν λεπτομέρειαν, ὅτι ὁ Μαρκοράς, ἄγαθος καὶ ἀτεκνός, ἐξοῦσε με μίαν χήραν καὶ ἀτεκνον ἐπίσης ἀδελφὴν του, τὴν κοντέσσαν Δούρμνη. Αὐτοὶ οἱ δύο ἀπέμειναν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν καὶ παρηγοροῦντο εἰς τὴν μόνωσιν τῶν γρηγοίων των, ἀγαπώμενοι ἀμοιβαίως με ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ἀδελφικῶν των καρδιῶν. Ὁ ποιητὴς, εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ σονέτο, λέγει ὅτι θὰ ἔχουν χειροπιασμένον με ἀγάπην, ἕως ὅτου θὰ καλέσῃ ὁ Θεὸς πλησίον του τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο, καὶ τότε ὁ κόσμος δὲν πρέπει νὰ χλαύσῃ αὐτόν, ἀλλὰ τὸν ἄλλον ποῦ θὰ μείνῃ μόνος... — Σ. τ. Δ.]

ΔΥΟ

Μείναμε δύο! Ποῖος παρακάτω ἔρει
Γιὰ μᾶς τί λείπει τῆς Μοίρας τὸ βιδίον,
Ποῖος πρῶτος θεὸς νὰ πᾶν ἐπ' ἀνῆλια μέρη,
Ποῖος μόνος του θὰ μείνῃ ἀπὸ τοὺς δύο!

Ἄν οἱ μαῦροι νὰ ζοῦμε ἀτεκνοὶ γέροι
Ἐπρόστατε αὐστηρὸ θῆλημα θεοῦ,
Τὸ χερί ἐνδὸς τ' ἄλλου ἂς βασιλῇ τὸ χερί,
Ὡς νὰ τ' ἀκούσῃ ἀνάσθητο καὶ κρῖν.

Μία τέτοια χάρις ἀεὶ μὴ ληλέψωμ' ἄλλη,
Στὴ λάβρα ποῦ βαθεῖα μᾶς ἔχει κάψει,
Εἶνε, ἀδελφὴ, παρηγορία μεγάλη.

Ἀχ! τὴν ἡμέρα ὅπου καὶ τοῦτη πάψει,
Ἄν ἕνα μόνον δάκρυ ὁ κόσμος βγάλῃ,
Τὸ ζωντανό, ὅχι τὸν ἄλλο ἂς κλάψῃ!

† ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Τὸ κρασί αὐτὸ ἡ καλὴ Μαριτόρνα τὸ ἐπλήρωσεν ἀπὸ τὴν τσέπην της. Ὁ δὲ Σάντσος τὸ κατέβασε μονορούφι καὶ κάπως συνήλθεν.

Ὁ πανδοχεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ κυρτὰ τὰ δύο δισάκκια ἀπὸ τὴν σέλλαν τοῦ Σάντσου, διὰ τὰ πληρωθῆ τὸν λογαριασμὸν του, τὸν ἄφισεν ἐπιτέλους νὰ φύγῃ.

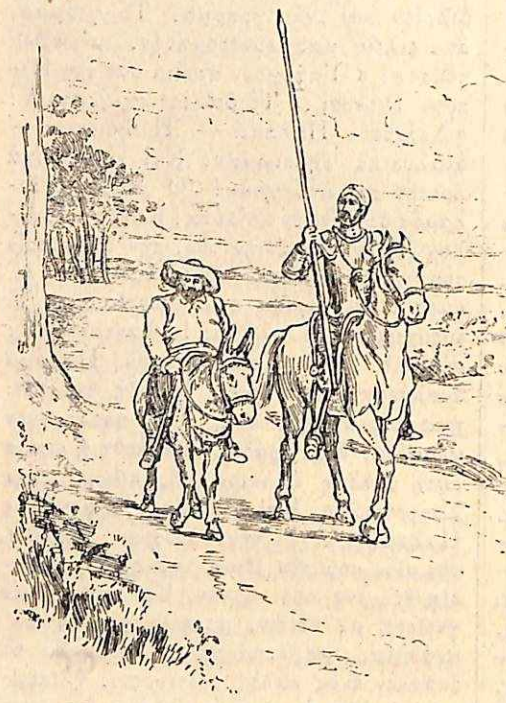
Οὕτως ὁ Σάντσος ἀπεμακρύνθη, εὐχάριστημένος, μὲ δὴ αὐτὰ, διότι δὲν ὑπεχώρησε καὶ δὲν ἐπλήρωσε λεπτὸν, ἀδιάφορον ἂν αὐτὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ ἐστοίχισε μερικὸς πόνους εἰς τὴν ράχιν.

Ὅταν ὅμως ἐπανέυρε τὸν κύριόν του, ὁ δυστυχὴς ἵπποκόμος ἡσθάνθη πάλιν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐξηντλημένου, ἔτοιμον σχεδὸν νὰ λιποθυμήσῃ.

Τὸν ἐγκατέλειψε προπάντων τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του πλησίον τοῦ ἵπποτου καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ σπιτάκι του.

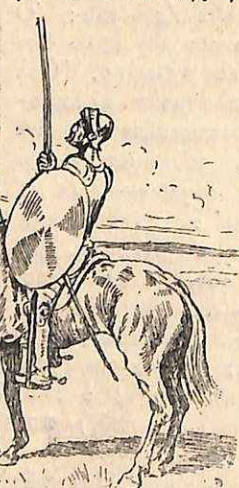
— Καλέ μου Σάντσε, τῷ εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης, τώρα βλέπω ὅτι αὐτὸ τὸ πανδοχεῖον, ἢ μάλλον ὁ πύργος, εἶνε μαγευμένος. Διότι τί ἄλλο ἤμπορούσε νὰ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπαίξαν μαζί σου τόσον σκληρὰ, παρὰ φαντάσματα ἐλθόντα ἀπὸ ἄλλον κόσμον; Πείθομαι περὶ τούτου τόσῳ πεπιστότερον, καθ' ὅσον, ἐνῶ ἤμουν ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ Ἀχαμνώντος, κ' ἐβλεπα μακρόθεν τὴν Ὀλιβεράν σου περιπέτειαν, δὲν ἤμπορούσα νὰ κινηθῶ καθόλου. Μοῦ ἦτο ἀδύνατον ὄχι μόνον νὰ φημι, ἀλλὰ καὶ νὰ κάμω τὸν ἵππον μου νὰ γυρίσῃ

— Κ' ἐγὼ θὰ τοὺς ἐδίνα νὰ καταλάβουν, ὑπέλαθεν ὁ Σάντσος, ἂν ἤμουν ἱκανός, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἤμουν. Πῶς μποροῦσα νὰ τὰ βάλω μόνος μου μὲ τόσους ἀνθρώπους; Γιατί κατὰ τὴ γνώμη μου, ἀφέντη, ἐκεῖνοι ποὺ διασκέδα-

«Ήσυχασε, Σάντσε, καὶ ἔχε ὑπομονήν...»
(Σελ. 164, στ. 6')

σαν εἰς βάρος μου, δὲν ἦταν οὔτε φαντάσματα οὔτε βρυκόλλες, παρὰ ἄνθρωποι μὲ σάρκα καὶ μετὰ κόκκαλα. Γι' αὐτό, νομίζω, καὶ ἡ ἄδυναμία τῆς Ἐκλαμπρότητός σου νὰ ἐλθῇ πρὸς βοήθειάν μου, μὲ τὰ πόδια της ἢ μὲ τὸ ἄλογο, δὲν ἦταν ἀπὸ μαγεία παρ' ἀπὸ κάτι ἄλλο... Καὶ τώρα, ἀφοῦ τὰ συναπαντήματά μας δὲν μᾶς φέρουν ἄλλο ἀπὸ πόνους ἐπὶ τὴν ράχιν, ἀπὸ ξύλο, πετρίδες καὶ τινάγματα μὲ τὸ πάπλωμα, τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμωμε, κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη, εἶνε νὰ παραιτήσωμε πιά τὴν πλανόδια ἵπποσύνη καὶ νὰ γυρίσωμε ἐπὶ χωριὸς

«Ἄν δὲν ἦτο θυμωμένος, θὰ ἐγέλοῦσε...»
(Σελ. 155, στ. γ')

ὀπίσω. Ἐὰν δὲν ἐπάθαινα αὐτό, βεβαίως ἀπὸ κάποιον μαγεῖον, θὰ σ' ἐξεδίκουν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι κακοῦργοι θὰ ἐνθυμούντο τὴν σκληράν των ἀστειότητα εἰς ὅλην των ζωὴν.

μας τὸ γρηγορώτερο. Τί λὲς ἀφέντη;

— Ἡσυχασε, Σάντσε, ἡσυχασε καὶ ἔχε ὑπομονήν, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Κιχώτης. Πόσον ὀλίγον ἐννοεῖς τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς ἐπάγγελμα τῶν ὀπλων! Μὴ φοβοῦ, πτωχεῖ Σάντσε, καὶ ἐλπίζει.

Ἄν σήμερον ἡ τύχη μᾶς εἶνε δυσμενής, αὐριοῖν θὰ μᾶς προσμεδιάσῃ. Ἐπικαλέσθητι ὅλον σου τὸ θάρρος, κ' ἐμπρός, ὡς προχωρήσωμεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὁ Ἴππότης καὶ ὁ ἵπποκόμος τοῦ ἐξακολούθησαν τὸν δρόμον των συνομιλοῦντες.

Ἐξάφνα ὁ Δὸν Κιχώτης εἶδε μακρόθεν σύννεφον σκόνης, ὑψοῦμενον ἀπὸ τὴν ἐσχάτην τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθουν, κ' ἐρχόμενον βραδέως πρὸς αὐτούς. Ὁ Ἴππότης ἐστράφη πρὸς τὸν ἵπποκόμον του καὶ τῷ εἶπε μὲ ὕψος ὀριαμβευτικόν:

— Κύτταξε, Σάντσε! Σήμερον εἶνε ἡ μεγάλη καὶ μακαρία ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἐξελέξεν ἡ τύχη διὰ νὰ ἐπιτελέσω ἄθλους, τοὺς ὁποῖους ἡ φήμη θάναγρᾶψις εἰς τὰ χρονικά της καὶ θὰ παραδώσῃ εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπερχομένων. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω, Σάντσε, τὸ μεγάλο ἐκεῖνο σύννεφον τῆς σκόνης; Τὸ σηκώνει καθὼς βαδίζει, ἐν ἀπειροπληθὲς στράτευμα, τὸ ὁποῖον ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος μας.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, ἀπεκρίθη ὁ Σάντσος, τότε πρέπει νὰ εἶνε δύο μεγάλοι στρατοί, γιατί ἐκεῖ πέρα, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄλλου δρόμου, βλέπω καὶ ἄλλο σύννεφο σκόνης παρόμοιο, ποῦ ἐρχεται κ' αὐτὸ πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐστράφη πρὸς τὴν ὑποδείχθειαν διεύθυνσιν καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ἵπποκόμος του δὲν ἐπλανᾶτο. Τότε ἐχάρη υπερβολικὰ, διότι ἐφαντάσθη ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα στρατεύματα ἦσαν ἐχθρικά πρὸς ἀλλήλα καὶ ὅτι ἐπρωχόρουν μὲ σκοπὸν νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ συγκροτήσουν μάχην εἰς τὴν πεδιάδα, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ὅσον ἐφθάνει ἡ ὄρασις.

Ἀλλὰ τὰ δύο σύννεφα τῆς σκόνης τὰ ἐσήκωναν δύο μεγάλα κοπάδια προβάτων, τὰ ὁποῖα διηρθύνοντο πρὸς τὸ ἴδιον μέρος ἀπὸ δύο δρόμους διαφορετικούς. Κ' ἐπειδὴ ἡ σκὴν αὐτὴ ἦτο πολὺ πυκνὴ, τὰ ἐκρυπτε κατ' ὁλοκληρίαν. Ἐπρεπε νὰ πλησιάζῃ κανεὶς πολὺ διὰ νὰ διακρίνῃ ὅτι εἶνε πρόβατα. Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐπανελάμβανε μὲ τόσῃ βεβαιότητι ὅτι ἦσαν στρατεύματα, ὥστε ὁ Σάντσος ἐτελείωσε νὰ τὸ πιστεύσῃ, κ' ἐντρομος ἠρώτησεν:

— Ἀφέντη, καὶ τώρα τί θὰ κάμωμε;

— Καὶ τί ἄλλο θὰ κάμωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Κιχώτης, παρὰ νὰ ταχθῶμεν μὲ τὸ ἀσθενέστερον μέρος καὶ νὰ τὸ βοηθήσωμεν; Τὸ στράτευμα ποῦ βλέπεις νὰ ἐρχεται κατ' εὐθείαν πρὸς ἡμᾶς, ὁδηγεῖται καὶ διευθύνεται ἀπὸ τὸν μεγάλον Αὐτοκράτορα Ἀλφισμαφάρωνα. τὸ δὲ ἄλλο ἀπὸ τὸν θανάσιμον ἐχθρόν του, τὸν βασιλέα τῶν Γοραμάντων Πενταπόλινον τὸν Γυμνόχειρα, ἐπικαλούμενον

οὕτω, διότι οὐδέποτε ἐξέρχεται εἰς μάχην χωρὶς νὰ γυμνώσῃ τὸν δεξιὸν βραχίονα.

— Μὰ γιατί ἔχουν τόσῃ ἐχθρὰ καὶ τόση λύσσα ὁ ἑνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου; ἠρώτησεν ὁ Σάντσος.

— Διότι αὐτὸς ὁ Ἀλφισμαφάρων, ἀπεκρίθη ὁ Δὸν Κιχώτης, εἶνε φανατικὸς εἰδωλολάτρης καὶ ἀγαπᾷ τὴν ὥραιαν θυγατέρα τοῦ Πενταπολίνου, ἡ ὁποία εἶνε χριστιανή. Ὁ πατέρας της ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ τοῦ τὴν δώσῃ γυναῖκα, παρὰ ὑπὸ τὸν ὅρον ν' ἀφίσῃ τὰς εἰδωλολατρικὰς του συνηθείας καὶ νὰ γίνῃ χριστιανός.

— Ἐχει δίκιο ὁ ἄνθρωπος! ὑπέλαβεν ὁ Σάντσος· ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι ἀπὸ τώρα μὲ τὸ μέρος τοῦ Πενταπολίνου.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης. Καὶ τώρα, Σάντσε, ἄκουσε! θὰ σοῦ πῶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἵπποτων τοῦς ὁποῖους διακρίνω εἰς αὐτὰ τὰ δύο στρατεύματα· καὶ διὰ νὰ τοὺς βλέπωμεν καλλίτερα, ὡς λάδωμεν θέσιν εἰς ἐκεῖνο· ἐκεῖ τὸ ὕψωμα.

Ὁ Σάντσος ἠκολούθησε τὸν κύριον

«Δύο μεγάλα κοπάδια προβάτων...»
(Σελ. 164, στ. γ')

του εἰς τὴν κορυφὴν μικροῦ γηλόφου, ἐκεῖ πλησίον εὐρισκόμενον, ὅπου, μὲ ἀνοικτὸν στόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν, ἤκουσε τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ παρίθμῃ τοὺς διαφόρους ἵπποτας, γίγαντας, κόμητας καὶ πρίγκιπας, παντὸς ἔθνους καὶ πάσης φυλῆς, οἱ ὁποῖοι ὠδήγουν τάχα τὰ διάφανα σώματα τῶν δύο στρατευμάτων. Ἀδυνατῶν νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν, ἐστράφη τὴν κεφαλὴν του πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερὰ, προσπαθὼν νὰ διακρίνῃ τὰ ἐνδοξα πρόσωπα, ποῦ τοῦ ἐδειχνέν ὁλοὲν ὁ κύριός του. Ἀλλὰ μὴ βλέπων τίποτε, ἐπιτέλους εἶπε.

— Συμπάθειο, ἀφέντη, μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ πούθεν οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε γίγαντα, οὔτε ἵπποτης, οὔτε διάβολο!

— Τί λὲς ἐκεῖ, Σάντσε! δὲν ἀκούεις τοὺς χρεμετισμούς τῶν ἵππων των, τὸν ἦχον τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν τυμπάνων;

— Τίποτα! κανένα ἦχο! Μόνο βελάσματα ἀκούω. Σὰν νὰ βελάζουν προβατίνες καὶ ἀρνιά.

Πραγματικῶς, τὰ ποίμνια ἦσαν τώρα πολὺ πλησίον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον εἶδωλον.

Εἰς ὅλας τὰς αἰκίας τῶν Ἱθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὑπάρχει ἑνας στύλος εἰς τὸ μέσον τοῦ κυριωτέρου θωματίου, ὑποβαστάζων τὴν στέγην. Ὁ στύλος αὗτός, εἰς τὸ κάτω μέρος σκαλισμένος, παριστᾷ ἑν εἶδωλον, τὸν ἐφέστιον Θεόν, πρὸ τοῦ ὁποῖου οἱ ἔνοικοι καμνοῦν τὴν προσευχὴν των!

Αὐγά σχεδὸν χάρισμα

Ἐπάρχουν συλλέκται αὐγῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξοδεύουν ἀλύπητα διὰ νὰ πλουτίξουν τὰς συλλογὰς των. Εἰς τοιοῦτος εἰς τὸ Λονδὸν ἤγούρασεν ἐσχάτως τὸ καλὸν αὐτό, περιέχον τρία σπανιώτατα αὐγά πετρώων τῆς Ἀμερικῆς, ἀντὶ 1,100 λιγρῶν στερλινῶν, ἥτοι 27,000 φράγκων.

Περίεργος εἰκὼν

Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ τὸν ἄλλοτε Πρόεδρον τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας Γάβριελ Κλήβελανδ. Ἐξωγραφίσθη ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ὑπὸ τῆς κυρίας Ἀίλς με... σοποῦν!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐστὶν ἀπὸ τὸ Χρυσὸ Παγώνι

ΛΑ	ΚΕ	ΟΥ	Δ	ΟΝ
ΚΟ	ΦΡΑ	ΧΛΑ	ΣΙ	ΜΗ
ΟΝ	ΡΟ	ΛΟΝ	ΔΙ	ΡΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες καρποί.

β') Ἐπιγραφή

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Συλλας

Ι Α Τ Ε Ζ Α Β Α Ι Δ Ι Σ Τ Ε Α Ν

Η Φ Α Ρ Γ Ι Π Ε Η Η Τ Υ Α

Πῶς διαβάζεται αὕτη ἡ ἐπιγραφή;

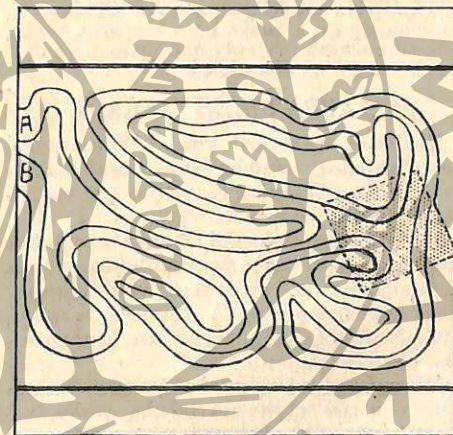
Ἀγλῶσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 17ου φύλλου

α') Τέσσαρα καλογεράκια 'ς ἑνα ράσο τυλιγμένα (Τὸ καρύδι.)

β') Πύργος, Σπάρτη, Πάτρις, Γύθειον, Κολαμαί, Καλαβρυτά.

Ἰδοὺ καὶ ἡ λύσις τοῦ Παίγνιου, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον.

Ὅταν τὸ φαιὸν τετραγωνίδιον τοποθετηθῇ ὅπως δεῖχνει ἡ εἰκὼν, ἡ συγκοινωνία ἀποκαθίσταται καὶ εἰμπορεύμεν, εἰσερχόμενοι ἀπὸ τὸ Α, νὰ ἐξελθῶμεν ἀκωλύτως ἀπὸ τὸ Β.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ Β

ΤΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Στη φίλη μου Άλκυονα

Δεν είχαν ακόμη καλά καλά ξυπνήσει τα άπειρα και πολύχρωμα του κήπου λουλούδια, κι' άκουσαν μιὰ γλυκειά φωνή νά τους λέγει: «Ποιό από σας είναι αξιο να στολίσω σήμερα την Άνάστα- σι του Χριστού μας;» — «Εγώ», πετά- χτηκε άμέσως και είπε το μεγάλο τρια- τάφυλλο, «εγώ με το βελουδένιο κε- φάλι και τα σμαράγδινα φύλλα.» — «Κι' εγώ, με το λιγνό και λυγρό κορμί και με το πάλεκο χρώμα», έφώναξε το κρύνο. — «Κι' εγώ με το στιλπνό φρόρεμα και τη γλυκειά μυρωδιά» επρόσθεσε το κόκκινο γαρύφαλλο. — «Ε... έ... ! έφώ- ναξεν από μιάν άκρη ή τρελή παπα- ρούνα· και δεν βλέπετε ότι εγώ είμαι ή πιο ζωηρή και περήφανη και ή άξια άληθινά να στολίσω;» — «Όχι δεν έχεις έσθ' τη δροσιά και τη χάρη τη δική μου!» έτόλμησε νά πη μιὰ μικρούλα μαργα- ρίτα.

Και μόνον το μικρό γιασεμί έμενε άφωνο, κρυμμένο.

«Γιατί δεν μάς λές και σ' τα προτε- ρήματά σου;» τ' όρώτησε ή φωνή. — «Γιατί δεν έχω προτερήματα, είπε το λουλούδι, τόσο λαμπρά και μεγάλα ώστε νά με κάνουν αξιο νά χρησιμοποιώ για τόσο μεγάλο σκοπό!»

«—Μικρό και άδύνατο γιασεμί, άπε- κρίθηκε τότε ή φωνή, σ' μόνον εσαι άληθινά ικανό νά στολίσω την Άνά- στασι Έκείνου, που τόσον εις την ζωήν Του άγάπησε το προτέρημα το δικό σου!»

Κι' ή Άνάστασις έκαιε το Πάσχα έ- στολίσθη μόνον με γιασεμιά.

Βάρκα του Κανάρη

Σ. τ. Α.—Τό Πάσχα, εις τας Άθήνας τουλάχισ- τον, γιασεμιά δεν υπάρχουν. Άλλά δεν πειράζει. Άς ύποπτεθ' ότι ή σπαγή αυτή συμβαίνει κάπου, όπου τὰ γιασεμιά βγαίνουν από τώρα.

Η ΣΑΒΒΑΤΙΑΝΗ ΔΕΚΑΡΑ

Εκίνησε πάλι απ' την καλύβα του ό Γέρο-Μήτρος, καθώς έκανε κάθε Σάβ- βατο, και κατέβηκε στο χωριό για νά ξη- τήσει έλεημοσύνη.

Με βήμα σιγανό και ήσυχο τραβούσε στη συσπιτιά και προσπαθούσε πάντα νά κρύβεται απ' τὰ μάτια του κόσμου, γιατί το θεωρούσε ό άμοιρος ντροπή του νά μη δουλεύει, παρά νά φορτώνε- ται τον ξένο κόσμο.

Η σκέψη και ή συλλογή της δυστυ- χίας του τον είχαν καταβάλει πολύ, κι' ό καίμενος τ' ό είχε πάρη συνήθειο σέ κάθε τόσο περπάτημα νά ξεκουράζεται. Με ματιές ντροπαλές, που προδίδανε εύσπλαχνικό και γλυκομίλητον άνθρωπο, και με φωνή ανιγμένη επρόφερε πάν- τα το «Δόστε μου στο σανάτη μιὰ μι- κρή βοήθεια» και με πόνο, που τού- φεργε στα μάτια δάκρυα, το «εύχαριστώ».

Τραβούσε ολοένα κι' εκεί που πήγαινε άνταμώνει στη στράτα του τον φίλο του τον Λάμπρα Θόδωρο.

—Τι έχωμε, Μήτρο;

—Τι νάχωμε, Θόδωρε; τὰ συνθη- σμένα.

Κι' ό Μπάμπας-Θόδωρος, χωρίς πολ- λά λόγια, γιατί ήταν βιαστικός νά πάη στο σπίτι του, —Νά! πάρε, του λέγει σιγανά, τη δεκάρα σου. Καί κρυφά απ' τον κόσμο, που περνούσε, του βάζει μιὰ δεκάρα στο χέρι, και μ' ένα «Γειά σου», ύστερα απ' το «εύχαριστώ» του Γέρο- Μήτρου, χωρισθήκανε.

Έτσι οι δυό Γέρο-μαρμπάδες άντα- μώνανε κάθε Σάββατο και στη συνήθεια τους αυτή βρισκανε τη γλυκειά έκείνη εύχαριστήσι, που δίνει ό Θεός 'ς έκεί- νους π' αγαπάνε τον «πλησίον» τους καθώς τον έαυτό τους,

Μοναστηράκι του Λεσβάδου

ΘΥΛΛΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Βουβός, μανταλωμένος πάντα γέρνεις, Μουχρά στα στήθη διώχνεις τήν έλπίδα Και τή χαρά ρανίδα πρόσ ρανίδα Άπό τὰ φυλλοκάρδια μέσα πέρνεις.

Όταν του φεγγαριού σέ λούζει άχτίδα Σε χρόνους μυριόπλητους με σέρνεις, Στα μάτια μου μπροστά θλιμμένα φέρνεις Τόν Ρήγα με τή κόκκινη χλαμύδα.

Οι στεναγμοί που βγάζεις στο σκοτάδι Νάνε φωνές της έμμορφης μαγίσσης Που πνίχανε στα βάθη σου ένα βράδυ;

Τὰ κλάμματά σου, ρηγοπούλα, οι μαύροι [στόνοι

Που σάφηκαν άλύπητα νά δύσης, Ή έσ' στριγκιά φωνή του γκιώνη;

Ο ΓΛΑΡΟΣ

...Και φτερουγές άπάλαφρα και χάνεσαι [στα ύψη

Και τή φωλιά σου αναζητᾶς σέ κάστρα [έρημικά,

Που τὰ σκεπάζουν πένθιμα ό στεναγμός [κι' ή θλίψη,

Των θρύλλων των κατάχλωμων τὰ τόσα [μυστικά.

Σάν νά πεθαίνουν γύρω σου νεράιδες [λευκοφόρες,

Τὰ κάτασπρά σου τὰ φτερά εταν φιλεί [τὰ κύμα,

Και τ' ό φεγγάρι μύρεται 'στού μυστηρίου [τ'ές ώρες

Άπάνω από τ' άπέραντο και τ' ό γαλήνιο [μνήμα.

Λύρα του Φεραίου

Η ΕΛΠΙΣ

Ή έλπίς, ό αιώνιος σύντροφος κάθε ανθρώπου, πιστή άδελφή του όνειρου, πληττει με μόνο τ' άκουσμά της τις ευ- γενέστερες χορδές της ανθρωπίνης καρ- διας... Έλπίς, εις ή άναλαμπή εις το μαύρο σκοτάδι που βασιλεύει εις την καρδιά του δυστυχισμένου, εις ή βαρ- κούλα που συντροφεύει πάντοτε τον νέον εις τον δλόχρυσο άκεανό των όνειρων.

Και υπόσχεται ολοένα πλούτη και μυ- θικά παλάτια, και μεθυσμένον πίπτουν οι άνθρωποι εις την άγκάλην της και περνούν εκεί ώρες ληθάργου ήδονικού· όταν πιά ξυπνήσουν, έκείνη έχει φύγει στον άνθοστρωμένο δρόμο της, για νά ξανάρθη πάλι πρόθυμη σέ στιγμές δυσ- τυχίας.

Και εις ή αιώνια Θεά, έκείνη που ιπταται έλαφρά γύρω στο άγνότατο λίκνο του νεογέννητου, αλλά και γύρω στο συννεφιασμένο κρεββάτι του έτοι- μοθανάτου και στην όχρότατη μορφή του δεν παύει νά φτερουγίζει. Ή Έλπίς... που δεν δύνει ποτέ από το πρόσωπο του ανθρώπου, αλλά ποτε σάν ένα γλυ- κύτατο άνοιξιάντικο χαμόγελο, και ποτε σάν ένα άγριο σπινθηρόβλημα προβάλλει και μέσα από τις βαθύτερες δυστυ- χίες.

Και όταν όλος ό κόσμος έρημωθή και μαύρο σάβανο τον σκεπάσει, αυτή θά ξη ακόμη και μέσα 'ς τους καπνούς και τὰ έρείπια μόνη θά ληναίται.

Και όταν ακόμη εις το άνοιξιάντικο περιβόλι της καρδιάς όλα τὰ άνθη μα- ραίνονται και άκανθα δυστυχίας αρχί- ζουν νά φυτρώνουν ένα μόνον, άνθος μες την λύπη και στην έρημιά δεν παύει νά σκορπίζει την μεθυστική ευωδιά του... τ' άνθος της Έλπίδος.

«Εσπερος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαθητής (αναγινώσκων την έκθεσιν του):

....και έπεσε νεκρός.

Διδάσκαλος:—Είς συντομον το τέλος· μά- κρυνέ το όλίγον, χάριν περισσοτέρας εμφάσεως.

Μαθητής:—Και έπεσαν όλόνεκροι!

Έστάλη υπό του Φιλοπάτριδος Έλληνος

— Πές μας, Άθανάση Διάκο, τί θά πη Άποινία;

— Βρέ τ'άντιθετο του πόνου!

άπαντά αυτός με βία.

Έστάλη υπό της Σουλβίας

Ή μικρά Μαρία έχασε το φαλλιδάκι της. Και την έρωτᾶ ή μητέρα της αν τ'ό ηύρε. Ή δέ Μαρία αποκρίνεται:

— Όχι, μητέρα, αλλά κοντεύω νά το εύρω.

Έστάλη από το Χρυσό Παγώνι.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 131^{ος}

Λύσεις Πνευματικών Ασκήσεων εξ όσων θά δημοσιευθούν εις τὰ φυλλάδια της «Δια- πλάσεως» των μηνών Απριλίου, Μαΐου, Ιουνίου και Ιουλίου έ.ε.

Άπό σήμερα αρχίζει ό νέος 131ος Διαγω- νισμός προς εύρεσιν των Λύσεων Πνευματι- κών Ασκήσεων. Οι κυριώτεροι όροι είναι οι εξής:

Αί λύσεις γράφονται επί ιδιαιτέρου χάρτου, πωλούμενου εις τό Γραφείον μου. Όστε οι επιθυμούντες νά διαγωνισθούν, πρέπει πρώτα νά στείλουν 1 φράγκον, διά νά λάβουν 20 φύλλα τοούτου Χάρτου των Λύσεων.

Εις τον Διαγωνισμόν αυτόν επιτρέπεται νά λάβουν μέρος, έκτός των έχόντων ψευδώνυμον, —διωρεάν, — και οι λοιποί συνδρομηταί και τάδελφα των, οι μη έχοντες ψευδώνυμον, υπό τον όρον μόνον ότι αυτοί πρέπει νά συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μ' ένα δεκάλεπτον γραμ- μάτισμα.

Επίσης και οι άγορασταί είμπορούν νά λά- βουν μέρος, άλλ' αυτοί πρέπει νά συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον με γραμματίστημον έικο- σάλεπτον.

Έκτός του βραβευομένου εις έκαστην τάξιν, και οι Ισότιμοι του Α' Βραβείου είμπορούν επίσης νά δημοσιεύσουν την φωτογραφίαν των, με την διαφοράν ότι αυτοί πρέπει νά στείλουν 6 φράγκα διά την κατασκευήν του κλισέ, διότι μόνον του βραβευομένου ή εικών δημοσιεύεται διωρεάν.

Τους λοιπούς όρους του Διαγωνισμού εύ- ρίσκετε εν έκτάσει εις τον Όδηγόν του Συν- δρομητού, Κεφ. Δ' (φυλλάδιον Ιον, σελ. 7) και πρέπει νά τους αναγνώσετε με προσοχήν. Βραβεία θάπονενριθμούν τὰ ώρισμένα διά τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ όποια βλέπετε επίσης εις τό 5^{ον} Κεφάλαιον του Όδηγού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Άθήναι, 38, όδός Εὐριπίδου
την 4 Απριλίου 1912.

ΕΙΣ την Μεσίαν Τάξιν, Μαγαμένο Φοβλί, κατατάσσονται οι έγόντες ηλικίαν δώδεκα έως δεκαπέντε ετών. Όστε και πρώτα που έγρά- φουσ δεκατριών, και τώρα που είδες ότι είσαι δεκατεσσάρων, εις την ίδίαν Τάξιν ανήκεις.

Δέν είξερω πώς «διεδόθη» τό ψευδώνυμόν σου, άλλ' αυτό δεν είναι λόγος νά τ' αλλάξεις.

Τὰ συλλυπητήριά μου, Ηχώ των Άκρο- κεραυνών, διά τον θάνατον του προσφιλεστά- του σου άνεψιού. Σ' εύχαριστώ διά τας ένερ- γείας σου και περιμένω όσα μου υπόσχεσαι.

Πολύ μου ήρεσεν ή κομψή φράσις της έπιστο- λής σου.

Εύχαριστώ πολύ διά τὰ εισιτήρια της συν- αulίας, Είμαι Ζακυνθία. Όσον διά τ' άνέ- κδοτόν σου, σέ βεβαίω ότι έδημοσιεύθη πολ- λάκις. Καί προχθές ακόμη, εις ένα νέον βι- βλίον (Ζακυνθίοι Τύποι υπό Α. Αβούρη) τό είδα. Δέν έπρεπε λοιπόν νά σου κατοφανή ή άπόρριψις κ' έλπίξω νά ξεθυμώσης και νά μου στείλεις τίποτε άλλο.

Όλα σου μ' ενδιαφέρουν, Γλυκοχάραμα, και απ' όλα είμπορείς νά μου γράφης. Εν τούτοις ή θλίψις δεν πρέπει νά σέ απορροφά τόσον ώ- στε νά μ' ήμπορείς νά σκεφθής άλλο τί. Εύ- χαριστώ τον καθηγητήν σας που εύρίσκει «πο- λύ τελειοποιημένην» την Σελίδα μας και δια- βιβάζει εις την Σουλβίαν τὰ συγχαρητήριά σου.

Έλπίξω, Ανδρέε, Άνδρέε, ότι τό πάθημα του ποδός σου δεν είναι σοβαρόν και ότι εντός όλίγου θά είμπορείς νά περιπατᾶς έλεύθερα και

θά έλθης εις τό Γραφείον μου νά σέ ιδώ. Ό κ. Π. σου άπήντησεν ιδιαιτέρως.

Πώς έπήγε, Φοίβε, ή αέκδρομή σου εις την ελληνικήν παροικίαν προς άγχαν συνδρομη- τών; Άκόμη γινώζει λοιπόν εκεί-πέρα, έ; Ά, όχι, ήμεις έδώ έχομεν τελείαν άνοιξιν. Είπα εις τον Ε. όσα μου γράφεις και σ' εύχα- ριστεί πολύ.

Άπό τους βραβευθέντας εις τό Δημοψήφι- σμα του 1911 μου έστειλαν ως τώρα τας φω- τογραφίας των οι εξής: Υϊκή Στοργή, Αά- φνης Στέφανος, Πανελλήνιος Πόθος, Έλλάς του Ρήγα και Ήρωίς του Σουλίου. Περιμέ- νω και των άλλων τας φωτογραφίας, διά νά δημοσιεύσω τό συμπλήρωμα.

Ίπενθυμίζω ότι Ψηφιδέλτια διά τὰ ψευ- δώνυμα της: Α' Τριμηνίας είναι δεκτά μέχρι της 15^{ης} Απριλίου. Όσοι δεν έστειλαν, άς στείλουν νά στείλουν. Άς προσέξουν επίσης νά μη ψευδούν κατά λάθος και ψευδώνυμα της Β' Τριμηνίας (από 1ης Μαρτίου και εν- τέθεν) διότι αυτά δεν θά λογαριθμούν.

Ό αγαπητός μου Περασός εκινδύνους άλλ' έσώθη. Τώρα είναι καλλίτερα, καθώς μου γρά- φει ό άδελφός του, και εύχομαι νά γίνη γρή- γορα καλά, προς μεγάλην χαράν όλων μας.

Με όλ' αυτά ήμπορούς νά μου γράφης κάπως συχνότερα, Σουλβίς. Χαίρω που σου άρέσουν τὰ έφετεινά μυθιστορήματα. Όσον διά τ' έσημά σου εις τον 127ον Διαγωνι- σμόν, έχεις δικη. Κατά λάθος έτυπώθη [6+51] αντί του πραγματικού [9+6Ε], και τόσα πρέπει νά γράφης εις την σημερινήν σου. Τό φυλλάδιον του Πάσχα ήν τυπωμένον, Μόνωσις, όταν έλαβα τό χειρόγραφόν σου, δι' αυτό τό έδημοσίευσεν εις τό κατοπινόν. Τό τυπογραφικόν λάθος που αναφέρεται, δεν είναι άνάγκη νά διορθωθί, πρώτον διότι έπέρασε πολύς καιρός και δεύτερον διότι και έτσι βγαίνει έννοια.

Πραγματικώς Σωφραζέττα, όλα τὰ μου- σεία του κόσμου είναι πλουτισμένα με έλλη- νικά άριστουργήματα. Άν τὰ είχαν όλα ή Έλλάς, θά ήτο αυτή όλόκληρον μουσείον. Άλλά μήπως και τώρα τὰ Μουσεία της δεν είναι τὰ ώραιότερα του κόσμου; Και μήπως εις τὰ ξένα Μουσεία αυτή πάλιν δεν δοξάζεται και δεν τιμάται; —Σου έστειλα ό,τι έξήτησες.

Εύγε εις τον Έθνικόν Παιάνα και τους λοιπούς ιδρυτάς του εν Χαλκίδι (Θριάμβου)! Θά χαλάσουν τον κόσμον, — δηλαδή θά τον φτείσσουν, διότι θά έργασθούν με τὰ όλα των πρὸς διάδοσιν του περιοδικού μας.

Όραίος έπιστολάς μου έγραψαν αυτήν την έβδομάδα και οι εξής: Ιδιότροπος Ξανθούλα, (νά ιδώ όμως ποτε θά μου ξαναγράψη!) Γορ- μός, Ρεύμα του Βοσπόρου (θά τὰ γράψης επί χάρτου κοινού), και Κῦμα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: Έθριπος· του Γορμού· Ποιήματα του Κῦματος· Διάφορα της Υϊ- κής Στοργής· Βαρεία· του Αισιατικού Ά- κρογιαλίου· Τὰ χρυσά άνθη· του Έλλη- νικού Αισθηματος· Εδω κ' εκεί· της Λύρας του Φεραίου· Ό Σιδερέας· του Πλοίαρχου Νέμον· Άναμνήσεις· της Ηχούς της Καρ- διας· Άναμνήσεις· του Έσπερου· Εν- τυπώσεις· της Γαλατίας· Ή Άνοιξις· της Γοργούς· Διάφορα της Σουλβίας· Μικρά διάφορα διαφόρων.

Απορρίπτονται: Ό νέος Σωματοφύ- λαξ (τό έχουν όλα τὰ άναγνωσμάτια)· Άγρονία (πολύ βαρύ διά τον κύλον μας)· Ό Φιλάργυρος (ακατάλληλον)· Ή Διά- πλασις και ή Ύποδοχή της Διαπλάσεως (άτρεχνα)· Μαγική Εικών (καλή ιδέα άσχημα εκτελεσμένη)· Διπλή άνάστασις (ώραίο- τατον, αλλά τί νά τό κάμω τώρα;)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Μέγας Άλέξανδρος, α. (Π.Δ.) Όνειρεμένη Πατρίδα α. (Θριάμβος) Έρωίς του Πραξιτέλους, α. (Ι.Κ.) Άμερι- κανός, α. (Π.Β.) Όνειρώδες Βάλς, α. (του Βάλς ή ώραία στροφή) Σαμία (Ηρα, α. (Θ. Σ.) Μαγαρομένος Βασιλῆς, (Π.Π.) Βλάδα ή Πανεμένη, α. (Α.Ε.) Κυματίζουσα Κνα- νόλευκος, α. (Γ.Π.) Έλληνική Άνοιξις, α. (Θριάμβος) Δοξασμένη Γαλανόλευκη, α. (ποιός είμαι;) Κῦμα του Βοσπόρου, α. (Δ.Κ.) Μικρός Πυροπολητής, α. (Β.Α.) Μελωδική Φωνή, α. (Π.Χ.) Μέδουσα, α. (Ζ.Κ.) Όνει- ρώδης Εὐτυχία, α. (Δ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ- λάξουν: τό Τρελλόπαιδο της Κερκύρας (0) με Βάρκαν του Κανάρη. Σουλβίαν, Καλα- μιάν· ή Γλυκειά Έλπίς (0) με Σουλβίαν, Κολόμπαν, Άθανάσιον Διάκον, Έλλων Ά- γραν, Λορελάι, Άηλιτισμένην Κόρην, Σου- σουράδαν· τό Γλυκοχάραμα (0) με Άθα- νάσιον Διάκον, Βάρκαν του Κανάρη, Λω- δωνάιον.

Ή Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Τσούχτραν (κ' εγώ αυτό έσέφεην!) Γοργώ (είμπορείς νά λαμβάνεις μέρος εις όλους τας Διαγωνισμούς;) Άρματωλόν του Πίνδου (έ- λαβα, εύχαριστώ) Νηιοωτοπούλαν (έδωσα τὰ 8 φρ. εις τον κ. Ε. ό όποιος σ' ένέγραψεν εις τό «Θεατρόν» του· σ' εύχαριστεί πολύ διά τό ενδιαφέρον και τας ένεργείας) Άκακίαν (έστειλα) Σαμίαν (Ηραν (χάρτην των λύ- σεων έστειλα· δεν άδελπτον γραμματίστημον σου χρειάζεται μόνον διά τας λύσεις έκάστου φυλ- λαδίου των· Έβδομαδιαίον Διαγωνισμών· όχι διά τας λύσεις των Πνευματικών Ασκή- σεων) Κόρη της Φέρας (όχι· δά! νά με «ζαλίξης» όσον θέλεις συχνά· δεν είναι ζαλισμα αυτό) Ζεφυριτίδα (εύχαριστώ, έστειλα) Ήρωίδα του Σουλίου (ή φωτογραφία έλή- φθη) Πλοίαρχον Νέμον (είχε σταλή από πέ- ρισ, αλλά δεν έπρόφικεν νά τό δημοσιεύσω την ήμέραν που έπρεπε, και έμεινε· φαίνεται δέ ότι ό συγγραφέας, νομίσας ότι δεν τό θέλω, τό έδωκε άλλού!) Κάμεν (βραβεία έστειλα) Πανελλήνιον Πόθον και Έλλάδα του Ρήγα (φωτογραφία έλήφθησαν, βραβεία έστάλη- σαν) Στεναγμόν του Άνέμου (έχει καλώς) Λύραν του Φεραίου (έχει καλώς) Αιγυπτίαν Άριστοκράτιδα (έστειλα εκ νέου) Έλλη- νικήν Αισθημα (έχει καλώς) και άλλος μου έ- γραψε περί αυτής της διαλέξεως του καθηγη- τού σας: Τό Συστόμας Κανόηλι (δέν έχρειά- ζοντο τόσα δικαιολογία διά τώσον απλού- των πράγμα· αι διευδύνσεις αλλάζουν συχνά και είμαι συνθησικένη· όπωσδήποτε μ'ην περιμένεις νάλλάξετε πάλι σπ'τι διά νά μου ξαναγράψης) Μινιόν (εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις· τό είπαμεν πολλάκις ότι πολλοί έχουν αυτήν την πρόληψιν...) Σημάλαν του Άβέρωφ (χάρτην λύσεων έστειλα· θά κάμω και διαγωνισμόν μεταφράσεως εκ του Άγγλικού) Υάκην Στοργήν (έστειλα εκ νέου· σ' λοιπόν.. είχες αποθάνη;) Άγης-Σύσες (έστειλα) Θαλήν (εύχαριστώ πολύ διά τό ενδιαφέρον, αλλά τέτοιον κίνδυνον δεν διατρέχουν!) Τρελλό- παιδο της Κερκύρας (έστειλα) Θεάν Έλπίδα (ό περί ού έρωτᾶς είναι Βολιώτης) Βασιλι- σταν της Κύπρου (έστειλα) Άρην, Ένδοξον Ίωλκίδα, Έλληνικόν Αισθημα, Ηχώ της Καρδιάς, Αρμονίαν, Γλυκειάν Έλλάδα, Βι- θυνήν Έλληνοπούλαν, Μικρό Αιαβολάκι, Μι- κρόν Δόγην, κλπ. κλπ.

Εις όσας όσας έπιστολάς έλαβον μετά την 4 Απριλίου, θά άπαντήσω εις τό προσεχές.

